

Estimats diocesans:

A causa de les limitacions humanes que tots experimentem, el temps en què transcorre la nostra vida el dividim en períodes, sigui en anys, en dies o en hores. Ho fem per aclarir-nos, per recordar el passat i per programar el futur. S'afirma que sense aquesta mesura temporal seria pràcticament impossible organitzar les nostres relacions. L'ésser humà ha produït des de sempre instruments per mesurar el temps, des dels rellotges de sol de l'antiguitat fins als sofisticats aparells actuals, que ens sorprenen, tant els uns com els altres, per la seva evident qualitat científica i pel progrés que comporta aquest mesurament.

Avui ningú discuteix la divisió del temps en anys i, des d'altres categories culturals, en cursos. Només alguns posen en dubte l'eficàcia de l'horari d'estiu o d'hivern, adoptat des de fa uns anys pel món occidental. Però en general acceptem de bon grat la distribució temporal de la vida i de les activitats de la humanitat.

En aquest cas s'ha convingut que l'any sigui un factor important per revisar i ponderar l'activitat humana. Això passa en totes les esferes socials. Tanmateix, les vacances estiuenques plantegen un descans en aquesta estació i permeten en molts casos l'organització de la societat en cursos escolars o pastorals. És així també com ho vivim a l'Església. Sense abandonar els aspectes essencials de la nostra fe durant les vacances, solem programar l'activitat diocesana des del mes de setembre fins al juny/juliol. Creiem que s'adequa correctament a la nostra mentalitat, potser perquè de fa anys ens hem acostumat a aquesta dinàmica o potser perquè la insistència en la formació ens ha acostat al calendari del món escolar.

El diumenge, 3 de setembre de 2023, publicava el primer comentari d'aquest curs proposant una sèrie de virtuts i el desenvolupament d'unes actituds personals per millorar la nostra vida comunitària. Al diumenge següent, enumerava les propostes diocesanes concretes per al curs que començava. Les centrava en dues prioritats: la renovació/formació i l'evangelització, comptant amb la corresponsabilitat de tots els membres de l'Església; i amb un compromís fixat en dos objectius, assenyalant alguns mitjans i recursos. Haig de confessar que resulta molt difícil, donada la diversitat de les nostres gents i comunitats, avaluar les propostes en un període d'un curs, tan curt. Són realitats fonamentals que necessiten molt més temps per observar la seva evolució i per comprovar el grau de compromís de cadascú. La meua percepció és raonablement positiva. Veig avanços en determinats sectors pastorals, encara que ens queda molt per fer, tal com ho vam poder comprovar plegats en les conclusions de la nostra Assemblea Diocesana, reflectides en el Full Dominical del passat 14 de juliol. Podeu recórrer a aquest resum perquè cadascú es formi un criteri personal sobre la marxa de la diòcesi. Una pàgina no dona per gaire més.

En referència a aquests escrits setmanals, només compto amb algunes opinions vostres en les quals m'oferiu suggeriments per aconseguir millor l'objectiu de comunicar-me amb tothom. Espero que augmentin les opinions i les valoracions sobre el seu llenguatge, forma d'expressió i contingut. En total han estat quaranta-vuit comentaris i la seva temàtica es pot distribuir d'aquesta manera: dotze, sobre informacions diocesanes; quinze, sobre informacions de l'Església a Espanya i/o a Catalunya; nou, sobre l'Església universal; set, sobre els temps litúrgics; i cinc, sobre algun aspecte formatiu que em semblava rellevant. Agraïxo el vostre interès i perseverança en la lectura i demano a Déu que us ajudi en la reflexió per aprofundir des de l'Evangeli en qualsevol àmbit de l'Església i del món.

Amb el meu afecte i benedicció,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.